

Svajoniu
ROMANAI

Aistra

CATHERINE MANN

Už jokius pinigus

9,79 Lt / 2012 rugsėjis–spalis

Knygute.lt

Catherine Mann

UŽ JOKIUS PINIGUS

Penktasis šešialogijos
"Beverli Hilso Hadsonai"
romanas

Versta iš Catherine Mann,
Propositioned Into A Foreign Affair, 2009

© Catherine Mann, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere,

vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-511-8

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Jo rankos glostė jos nuoga nugara, tirpdydamos malonia stiprios glamonės šiluma.

Norėdama užgniaužti kylančią gėdingą dejonę Bela Hadson prikando lūpą. Sunkiai, bet susivaldyti pavyko. Kol Henris darė stebuklus su aliejumi išteptu jos kūnu, Belai teko pasitelkti visą Holivudo aktorystės praktiką, kad iš lūpų neišsprūstų nė garselio.

Tirpstančiais raumenimis ji panardino kaklą dar giliau į galvai skirtą masažo stalo atramą. Kvapų terapijai skirtų žvakių aromatas glostė jai šnerves, o prancūzų kalba atliekamos Kaldėdų giesmės, persipynusios su vandenyno mūšos garsais, glamonėjo ausų būgnelius.

Tikrų tikriausias karčiai saldus malonumas. Labai karčiai saldus.

Dar praeitą savaitę Belos mulkis vaikinai, irgi aktorius, sutrypė jos širdį, todėl šešiasdešimt dvejų metų masažistas Henris kurį laiką veikiausiai bus vienintelis ją liesiąs vyras. Nuo šios minties jai ir vėl – oho! – ėmė mausti sprandą, saldaus atsipalaidavimo kaip nebūta.

Norėdama apraminti sielą, Bela pasiėmusi mylimą šunelį Keksiuką spruko į Prancūziją ir

apsistoją pajūryje įsikūrusiame *Garrison Grande Marseille* viešbutyje. *Garrison* viešbučiai puikiai išmanė svečių lepinimo meną, neįknydami ir suteikdami jiems taip reikiamą ramybę.

Be to, būdama kitoje Atlanto vandenyno pusėje Bela nerizikavo atsitiktinai sutikti Ridlį ar – dar blogiau – savo *dėdę Deividą*.

Vyrai. Visi jie žiurkės. Na, išskyrus Henriį, kuris jai buvo per senas, be to, vedęs, tačiau, Dievas mato, įkaitintais upės akmenimis jos strėnoms darė stebuklingą poveikį.

– Henri, ar judu su žmona laimingi? – Pro atramą galvai Bela žvelgė į sportinius Henrio batelius, kol šis išiminėjo akmenis ir dėliojo juos šalia jos brangiausiojo šunelio Keksiuko, ramiai snaudžiančio rožinės spalvos narvelyje.

– *Oui*, panele Hadson. Mes su Monika esame labai laimingi. Po keturiasdešimties metų, trijų vaikų ir dešimties anūkų. Mano Monika vis dar graži.

Henris ėmė taip gausiai lieti pagyras žmonai ir reikšti susižavėjimą savo šeima, kad Belai atrodė, jog tuoj uždus.

Arba pasprings.

Bela buvo įsitikinusi, kad Ridlis ją myli, ta-

čiau galiausiai tas niekšas prisipažino tebuvęs užburtas filmo apie Antrojo pasaulinio karo metais užsimezgsusią Belos senelių meilę istorijos, kurioje jie abu atliko pagrindinius vaidmenis. Bela buvo tikra, kad vienas kitą mylėjo ir jos tėvai.

Klaidingas įsitikinimas. Antrasis taip pat.

Belos motina buvo neištikima savo vyrui. Ji permiegojo su vyro broliu ir paaiškėjo, kad dėdė Deividas – tikrasis Belos tėvas. O du jos pusbroliai – pusiau broliai. Dieve švenčiausias, jos šeima gali puikiai pretenduoti į *Džerio Springerio* laidą.

Tokio sielos skausmo negalėjo palengvinti net upės akmenys.

Kambaryje nuaidėjo duslus pytelėjimas. Po jo pasigirdo daugybė spragtelėjimų. Gal banginiai garsais atsiliepė į delfinų šauksmus?

Henris užtraukė paklodę Belai iki pečių.

– Panele Hadson, greičiau kelkitės!

– Kodėl? – paklausė ji sunkiai susigaudydama, kas vyksta.

Belos akys plačiai atsimerkė. Ji sumirksėjo mėgindama apsibrasti su blankiu apšvietimu ir pamatė, kad Henris stengiasi užtvirti įėjimą ir neleisti kažko, kas brovėsi į vidų.

Kažko su fotoaparatu.

Velniava. Velniava. Dabar jau visiškai prablaivėjusi Bela šoko nuo stalo ant grindų. Kojos susipynė paklodėje ir ji parkrito.

- Paparacai. Bėkite! - sukomandavo Henris Belai mėginant vėl atsistoti ant kojų. - Bėkite. Ponas Garisonas didžiuojasi galėdamas apsaugoti klientų privatumą. Jis mane atleis. O tada mano žmona mane *nudobs*. Supykusi ji praranda sveiką nuovoką.

Taigi tokia laiminga Henrio ir Monikos santuoka.

- Kur, po galais, turėčiau bėgti? - paklausė Bela puldama tolyn nuo durų - ir fotoaparato - ir stengdamasi paklode prisidengti užpakalinę kūno dalį. Pribėgusi prie dygsniuoto rožinės spalvos Keksiuko narvelio, ji stvėrė jį už rankenos.

Prasibrauti pro Henriį ir fotografą, kuris kiek įmanydamas stengėsi pakelti virš masažisto galvos fotoaparata, nebūtų pavykę.

- Širma, - sušvokštė Henris. - Pakelkite širmą. Už jos yra dar vienos durys. Sulaikysiu šį mėšlo gabalą, panele Bela.

Nors Henrio rankos buvo stiprios, mūšio baigtis akivaizdžiai krypo fotografo naudai.

Paparaco įsiveržimas tebuvo laiko klausimas.

Vienoje rankoje gniauždama egiptietiška medvilnę, kitoje laikydama netikrais deimantais nusagstyta narvelį, Bela pripuolė prie antikinės širmos, ištapytos Monė stiliaus freskomis. Kaip Henris ir sakė, ten ji rado siaurą išėjimą, kurį puošė didelis raudonas dekoruotas lankas. Pasturgaliu stumtelėjusi užtvarą Bela išsmuko į lauką.

Tada apsižvalgė po tuščią koridorių, išpuoštą kur kas mažiau nei kita viešbučio dalis. Vienos durys, ant kurių kabėjo lentelė su užrašu, buvo padabintos neįmantriais atostogų vainikais. Veikiausiai kai kuriuose kabinetuose dar bus viršvalandžius dirbančių darbuotojų, tačiau perspektyva ką nors sutikti Belai toli gražu neatrodė tokia bauginanti, kaip galimybė lėkti per erdvę, atvirą, krištolo sietynais nukabinėtą priimamąjį aukštomis lubomis, kuriame jos paklaikęs lėkimas lifto link atkreiptų į save visų dėmesį.

- Na, gerai, Keksiuk, laikyk suspaudęs į kumščius savo letenėles, nes dabar tai bus.

Jos mielas pūkuotas numylėtinis nusižiovavo.

Bela nėrė į blausiai apšviestą koridorių, kuriame be antikinių meno dirbinių daugiau nie-

ko nebuvo. Eidama pro mažytėmis, padrąsiančiais blyksinčiomis lemputėmis nukabinėta Kalėdų eglutę Bela girdėjo dusliai į storą persišką kilimą tuksinčias savo basas pėdas. Priėjusi pirmo kabineto duris ji stabelėjo.

Užrakinta. Velniava.

Eidama koridoriu ji iš eilės paklebeno visas duris. Užrakintos. Dviguba velniava.

Už nugaros pasigirdo aidas. kažkas bėgo. Ji pažvelgė per petį ir...

Spragt. Spragt. Spragt.

Bela pernelyg gerai pažinojo į darbą paleisto fotoaparato garsą. Žemas, bet stambus fotografas akivaizdžiai bus įveikęs Henriį.

Ji leidosi skuosti dar greičiau, o medžiaginis Keksiuko narvelis bumbsėjo jai į koją. Patirties, kaip nusikratyti spaudos atstovais, jai netrūko. Jau dvidešimt penkerius metus – nuo pat gimimo – Bela jautė spaudos susidomėjimą savo šeima.

Iš nuotraukų auksiniais rėmeliais į ją keistai, su tariamu pasitenkinimu žvelgė viešbučio darbuotojai. Pasukusi už kampo ji pagaliau – taip, taip, taip – išvydo vos pravertas raudonmedžio duris. Viduje buvo tamsu. Tikriausiai tuščias kabinetas. Ji užsirakins jame ir išsikvies

pagalbą.

Sunkiai šnopusdama Bela įveikė paskutinius nuo įėjimo skiriančius žingsnius, įsmuko pro praviras duris...

Ir atsitrenkė į tvirtą vyrišką krūtinę.

Nors per vyriškio petį, dėkui Dievui, nebuvo permestas fotoaparatas, visgi tai buvo šiltas – ir didelis – vyro kūnas. Bela pakėlė žvilgsnį į jo ramias, pilkas akis. Net nepažvelgusi į oficialią nuotrauką prie durų ji žinojo, kas šis tamsiap-laukis milijardierius viengungis. Jau būdamas trisdešimt ketverių jis puikavosi daugumos *geidžiamiausių* sąrašuose. Emigrantas, *blogas vaikas*, sudaužęs nemažai širdžių nuo Vidur-žemio jūros iki Pietinės pakrantės.

Bela pateko į glėbį pačiam viešbučių magnatui Semui Garisonui.

Semas žvelgė į įsibauginusias kino žvaigždės Izabelos Hadson akis.

Kur, po galais, jos drabužiai?

Semas buvo pratęs prie ekscentriško žvaigždžių liga sergančių klientų elgesio. Tačiau koridoriumi lakstanti vien paklode prisidengusi moteris? Šis tas naujo.

Laukdamas, kol mergina paaiškins, kas vyks-

ta, jis nenuleisdamas akių žiūrėjo į panikos apimtą veidą ir susitaršiusius raudonus plaukus. Net nebuvo reikalo patikrinti įspūdingo tarpelio tarp krūtų. Gundančius šios veik nuogos gražuolės iškilumus jis jautė krūtine.

- Žurnalistai, - vos gaudydama kvapą pratarė Bela, dar labiau krūtimis prisispausdama prie jo. - Paparacai!

Po galais. Staiga Semo geismą nustelbė verslininko mąstymas. Dievas mato, jis nekenčia žurnalistų.

Viešbučio privatumas buvo jo pasididžiavimas, tai buvo esminė priežastis, pritraukianti aukšto lygio klientūrą. Toks įvykis jam galėjo nemenkai atsieiti. Netgi kainuoti gerą viešbučių vardą. O Semui Garisonui nebuvo *nieko* svarbiau už jo viešbučius.

Net pora dėmesį blaškančių krūtų.

Kur vyras, su kuriuo ji čia apsistojo? Tik visiškas ištižėlis galėjo palikti viliojančiai aliejais išteptą, vien paklode prisidengusią moterį akis į akį su spaudos atstovais.

Gal tas vyrukas vedęs? O gal koks aukšto rango politikas? Semas mintimis perbėgo visas galimas reklamos fugasas. Ši temperamentinga aktorė galėjo reikšti didelę nelaimę.

Jis stvėrė Belą už pečių, o jos kvaila, rožinės spalvos šuns nešynė trinktelėjo jam į kelį.

- Likite mano kabinete. Aš viskuo pasirūpin-siu.

- Ačiū. Bet paskubėkite. - Bela atbulomis žengė į kambarį, pro paklodę švystelėjo jos pėda su auksiniu žiedeliu ant piršto. - Jis už kampo.

Koridoriuje pasigirdo sunkūs atbėgančio žmogaus žingsniai.

Pastaruosius dešimt metų Semas praleido rūpindamasis išskirtiniu jo šeimai priklausan-čių aukščiausios klasės *Garrison Grande Re-sorts* viešbučių tinklo įsipareigojimu teikti savo svečiams privatumą ir prabangą. Kartkartėmis net magnatui tekdavo pasiraitoti rankoves ir atlikti apsaugos darbuotojo vaidmenį.

Akivaizdu, kad šiandien buvo kaip tik tokia diena. Jis žengė į tuščią koridorių, vedantį į jo darbo kabinetą. Ir ėmė laukti. Laukti. Laukti, kada galės pulti.

Jam už nugaros buvo girdėti, kaip Bela iš-traukusi iš narvelio savo augintinį ramino jį, kol po kaklu parištas varpelis liovėsi skambė-jęs.

Žingsniai garsėjo. Aidėjo vis arčiau.

Semas ištiesė ranką ir žurnalistas, pakibęs ant jos lyg ant skalbinių virvės, išsitiesė ant žemės. Parkritęs iš karto pamėgino atsistoti ant kojų, bet magnatas laiku šoko į priekį prispausdamas vyriškio krūtinę *Berluti* batu. Belos šuo ėmė veržtis jai iš glėbio į koridorių.

Semas dar tvirčiau primygo gulinčiojo krūtinę užtikrindamas, kad šis liktų prisiplojęs prie žemės. Taip, šį pastumdėlį jis pažinojo. Storulis – laisvai samdomas šalies paskalų laikraščio darbuotojas.

Nors teisingiau būtų sakyti *buvęs darbuotojas*. Nes nesulaukęs ryto bus atleistas.

Šuo tarsi pritardamas sulajo garsiau.

– Mano apsauginiai jus išlydės, – žemu balsu suurzgė Semas. – Šiame viešbutyje esate nepageidaujamas. Jūsų žurnalui, jeigu toliau jam dirbsite, nebus leidžiama patekti nė į vieną čia rengiamą spaudos konferenciją.

Norėdamas išsaugoti reitingus žurnalo savininkas nedvejodamas sutvarkys visus reikiamus šio vaikinio atleidimo dokumentus.

– Aš tik dirbu savo darbą, – sušvokštė žurnalistas.

– O aš dirbu savąjį, – Semas dar tvirčiau prispaudė koją vaikinui prie krūtinės.

Reporteris iš baimės susigūžė. Taip, jis aiškiai suprato esąs nepageidaujamas.

Semas šiek tiek atleido spaudimą.

- Jeigu jums vis tik pavyks gauti naują darbą, viliusi, kad nepamiršite, jog ateityje su mano svečiais privalote elgtis *mandagiai*.

Šunelis suurzgė ir šokęs pro duris nėrė į koridorių.

Šunelis? Tai veikiau buvo... Velnias, Semas net nežinojo, kaip pavadinti šį pasišiaušusį mažą žvėrelį, kuris labiau panėšėjo į šiek tiek nusususią, persipynusių veislių plieninės vilnos iškamšą.

- Keksiuk! - klyktelėjo Bela iškišdama pro duris galvą.

Paparacas siektelėjo fotoaparato.

Tegu pasvajoja.

Semas išplėšė fotoaparataž iš iki baltumo jį suspaudusių nesukalbamo vyriškio pirštų. Keksiukas šoktelėjo į orą su tokiam šunyčiui visai nebūdingu atsispyrimu. Fotografas jau ir vėl buvo pradėjęs keltis. Šuo nusileido jam tiesiai ant veido.

Vaikinas krito ant nugaros....